

Stara, dobrovoljna Dunajčanka ga je zvedavo poslušala, ko ji je pravil v grozovito polomljeni nemščini, kako je dobil otroka. Tudi nji je bilo všeč dete in brž mu je velela skuhati mleka.

«Zvedeti morate za stariše, to je prvo; zato pa pojdite k policiji in tam oddajte dete.»

Jakop je toliko razumel, da ga ženska pošilja k policiji, in temu se je z vso odločnostjo uprl.

«Kaj, policiji naj dam to svoje dekletce? K temu me nihče ne pripravi. Rajši je imam sam pri sebi, ali pa je pošljem domov. Oddam je le v kake dobre roke.»

«I no; pa vendar morate zvedeti, odkodi da je, in kakšne stariše ima. Morda je še židovsko?»

«To pa že ne; poglejte je, kako nedolžno gleda; tako dete ne more biti krive vere.»

Tako sta se pogajala. Gospodinja je premišljala in nasvetovala raznovrstne stvari; naposled se je domislila, da

pozna imovito gospico v bližini, ki posebno skrbi za revne otroke, ki jim je celó ustanovila zavetišče, in Jakop je bil zadovoljen, da pojdeta k nji.

Ta dobrodelna gospica, s svojo tovarišico znana malone po celem Dunaju, gotovo pa pri revežih celega Ottakringa, je bila Pavla Ulmerjeva. Kmalu sta jo našla. Ko ji je zgovorna gospodinja dopovedala zgodbo, jela je izpraševati še Jakopa. Nerodno se je obnašal Krajinec s svojim dekletom v gosposki sobani, in nekam hudo se mu je zdelo, da bi Anica, ki jo je imel na pol že za

svojo, stanovala pri taki gospôdi in še sama postala gospa, da bi naposled se morda še kdaj sramovala njega — ubogega kostanjarja. To je premišljeval, ko je stal pred Pavlo. Ljubeznivost dobrotljive gospice ga je pa premagala v teh mislih, in kakor je vedel in znal, povedal je zopet svoj dogodek iz prejšnjega večera.

Pavla se je takoj dogovorila z Lidijo; kostanjar jo je peljal v tisto ulico in na tisti prostor, kjer je bil dobil otroka.

Kmalu sta zvedela, pri čem da sta. V hiši je poznal vratar dete in je pripovedoval, kako grdo živita Kosem in Ida. Sam je prosil Lidijo, naj se usmili ubogega črvička, ker ga pri stariših drugega ne čaka, kakor bleda smrt. Pravil je tudi, da ta dva človeka nimata nobene vere, in da ju dolgo ne bodo trpeli pod streho.

«Pomislite, za božjo voljo: danes je tak praznik in zjutraj sta se oba pijana priklatila domov, vsak od svojega na-

gnusnega ponočevanja. Za pozdrav sta se zbila in gospodarju sem že naznanil, naj pogleda, kaj počne babura, če je ni njen pijani drug končal. Groza me je takih ljudij», jadikoval je hišnik.

Lidija je šla sama trkat na Idino stanovanje. Za dolgo časa šele ji je odprla še na pol omotena Ida, a ni je pustila k sebi. Zunaj sta se dogovarjali. Lidija ji je jela pripovedovati, da jo pošilja bogata gospica, ki se zanimlje za njeno hčerko in bi jo rada spravila v samostan, kjer bi bila z vsem preskrbljena. Vprašala jo je, če jo hoče prepustiti. Ida jo

Dr. Benjamin Ipavec,
slovenski skladatelj.